

Hej!

Det är drygt ett år sedan vi förälskade oss i Madrid och förälskelsen har nu vuxit till kärlek. Känslan är alltid den samma när vi närmar oss, förväntningarna och glädjen att än en gång få uppleva pulsen och den hjärtliga charmen växer allteftersom avståndet minskar.

De fantastiska byggnaderna är så imponerande och tunga att det känns som de lutar sig över oss när vi lyfter blicken. Statyerna som står på vart och vartannat tak sträcker sig mot himlen och minner om svunna tider då myterna var sanningar. Vid första steget är det lätt att känna sig vilse, men när vi slinker in på vermouthen Casa Alberto för ett glas stärkande vermouth, eller äter en baguette med calamares på La Campana, känner vi oss precis lika hemma som de madrileños som lever och njuter omkring oss. Madrid är som ingen annan stad, stor och liten på samma gång.

Madrileños är kända för att vara varmt välkomnande och de visar med stolthet upp sin stad. Vi stämmer träff med Joanna.

Joannas Madrid är lyx och flärd och samtidigt det allra mest genuina och traditionella. Hon känner alla.

Det finns inte en bar, butik eller restaurang i kvarteren La Latina, Las Letras och Huertas som inte välkomnar henne med öppna armar.

På Seseña provar vi exklusiva spanska slängkappor som väcker längtan efter galafester och operabesök. Mitt emot hälsar vi på hos syskonen Gregoria y Miguel Angel Sanz som ägnar sina liv åt de godaste och mest gyllene potatishipsen i Madrid. Vi besöker Lola Fonseca, där Claudio står med penseln i handen över nya fantastiska skapelser och vi drömmer om att svepa in oss i en av hans handmålade sidenkimonos.

Överallt måste vi in och hälsa. På marknaden San Miguel kilar vi in bakom baren på Pinkleton & Wine för att få det bästa vinet serverat innan alla andra. På El Horno de San Onofre smakar vi på söta underverk och lovar att snart komma tillbaka för att lära oss att baka av mästerkonditorn själv. Vi hejar på flamencoartisterna som värmer upp på El Cardamomo Tablao Flamenco och går sen skamlöst förbi kön till världens äldsta restaurang, El Botin, där Joanna går som barn i huset. Därefter hinner vi med en snabbvisit på restaurangen El Arrozal där Juan Antonio y María Ángeles bestämmer att snart, jättesnart, måste vi komma tillbaka och laga tapas i deras kök. I morgon vill Joanna ta oss med till 'Milla de Oro' - den gyllene milen, shoppingstråket i kvarteret Salamanca där kända märken och designers, både spanska och internationella, ligger vägg i vägg. Nästa gång säger vi, för den här gången har vi andra planer.

Vi brukar cykla med Luís och i dag börjar vi vid det kungliga slottet och förundras över historierna om de hemliga flyktvägarna i tunnlarna som går under staden. Sedan trampar vi upp till det egyptiska templet Templo de Debod och lägger på minnet att någon gång ska vi komma hit vid solnedgången för att få de bästa bilderna. I den enorma parken Casa del Campo, där madridborna sportar för fullt, förundras vi över att det går att spela basket i kayak. Vi hämtar andan vid en utkikspunkt innan vi rullar vidare ner till floden Manzanares. Här har Madrid nyligen städat upp och gjort fint, och precis som så många andra äter vi en baguette i grönskan vid vattnet innan vi följer floden ända till Estadio Vincente Calderón, Atlético Madrids fotbollsstadion.

Turen går vidare genom de gamla stadsdelarna till andra änden av stan och nästa park, den kända Parque del Retiro. Här under de stora träden finns ett magiskt lugn som, precis som parkens namn antyder, inbjuder till att dra sig tillbaka och slappna av. Vi sätter oss vid dammen och dricker en svalkande och välförtjänt Clara. Nu är vi nära att vända tillbaka till hotellet men Luís övertygar oss om att cykla vidare till Palacio de Cristal del Retiro. Och vi är tacksamma. Det är hänförande vackert att se hur solnedgångens strålar leker i glaspalatsets kristallklara väggar. Nu är vi trötta och nöjda och säger 'hasta la proxima' till Luís.

Efter en snabbdusch är vi som pånyttfödda men hungriga som vargar. Vi träffar Paula som tar oss med genom de bohemiska kvarteren La Malasaña och Chueca där tapa efter tapa överraskar oss med sin kreativitet. Vi börjar på El Sifón där vi provar lokalproducerade ostar, marmelader och, så klart, fantastiska viner. Kvällen blir sen medan vi sippar på en lokalt bryggd öl och kanske en annorlunda cocktail. På vartenda litet krypin dras vi med av madridbornas öppenhet.

Framemot midnatt tar vi oss upp på en av många takterrasser och njuter av ett sista glas vin med den glittrande staden vid våra fötter. Om vi orkade skulle vi följa med de uppsluppna vännerna som vimlar vidare mot nattklubbarna i staden som aldrig sover. Vi skulle gärna gå till Joy Eslava, dansa oss svettiga och avsluta i gryningen med en traditionell madridfrukost, varm choklad och churros.

Men, det får bli nästa gång, vår sista dag ska vi spendera med Federico i 'El Triangulo de Arte'; de tre stora museerna El Prado, Thyssen-Bornemisza och Museo Reina Sofía. Vi lunchar på den underjordiska restaurangen La Bodega de Los Secretos. Namnet betyder hemligheternas vinkällare och syftar på hur tunnarna förutom att förvara vintunnor även skyddade smugglare som inte ville betala tull vid stadsgränsen.

För att få lite frisk luft strosar vi en stund i den botaniska trädgården och när kvällen faller på är frågan; ska vi återigen njuta av den fantastiska salladen med jordgubbvinäger på Lamucca del Prado eller ska vi prova något nytt?

Det finns ett gammalt citat som lyder; *"De Madrid al cielo, y, en el cielo, un agujerito para verlo"*. Den poetiska tonen går förlorad i översättningen, men det betyder ungefär att den som lärt känna Madrid kan dö i frid, men till och med i himlen bör det finnas ett litet titthål över staden.

När vi åker hem finns det bara en tanke;
när kan vi åka tillbaka?

Hjärtliga hälsningar,

Kristina och Lotta
Provotum Destination Management S.L

